

[Alfred Jensen.]

lanter. Derfor har vi vendt os mod forringelsen af boligstøttelovgivningen og mod forringelsen af lejelovgivningen og har til stadighed krævet, at man foretager en ændring af loven og en ændring af den administration, der finder sted af den gældende lov. Det er ikke alene et spørgsmål om, hvorvidt det er boligforeninger, der skal bygge, eller det er de private; det er et spørgsmål, om man kan skaffe boliger frem til billige priser. Privathyggeriet har vist sig at være særdeles dyrt. Der forlanges 10 000 kr. i indskud for en beskeden lejlighed og en leje på 60-100 kr. pr. m². Det er det, man forlanger af folk, og enhver kan se, at det kun er relativt godt stillede, der er i stand til at betale en sådan leje. Derfor er der mange, som må tage til takke med de dårlige boliger i by og på land og nøjes med boliger i rådne faldefærdige huse, hvor der hverken er elektricitet eller vand indlagt og ej heller tale om andre af de moderne bekvemmeligheder.

I debatten i går gav det ærede medlem hr. Aksel Larsen udtryk for, at han savnede klarhed over kommunisternes stilling til militærspørgsmålet. Jeg kunne sige: i lige måde, og jeg skal forklare hvorfor. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen nævnede i sin begrundelse for manglende klarhed selv visse ting, der er fremkommet i en debat i 1958 i efterårsmånederne. Jeg var til et møde sammen med det ærede medlem hr. Aksel Larsen netop i efteråret 1958, hvor spørgsmålet om det kommunistiske partis militærpolitik var til behandling. Der erklærede det ærede medlem med patos — og den er såvel offentligheden som tingets medlemmer bekendt — at såfremt han på denne konference havde haft stemmeret, ville han stemme for et forslag, der gav tilslutning til den militærpolitik, partiet havde ført, og han opfordrede partiet til at fortsætte denne politik, indtil afrustning kunne gennemføres, når socialismen havde sejret i verdensmålestok.

Jeg nævner det her, fordi der jo sagtens kan findes ting frem, der kan tyde på en anden opfattelse end den, som kommer til udtryk i andre udtalelser. Derfor kan det være lige så berettiget, at vi beder det ærede medlem om at skaffe klarhed, når man retter en sådan henvendelse til os; jeg har også taget udtalelsen frem, fordi det heri

fastslås, at vi var tilhængere af afrustning, at det var vort ideelle mål, og det er da ej heller det, diskussionen mellem os har stået om; det var ikke på det punkt, vi skiltes. Det var på spørgsmålet, om man skulle proklamere lokal afrustning, isoleret afrustning, og om en sådan tilstand for Danmark ville betyde, at Danmark blev forskånet for en moderne krigs lidelser og rædsler, hvis den skulle bryde ud i det område, hvori vort land befinder sig.

Vi havde den opfattelse, og det er det, det kommunistiske parti har givet udtryk for, at kommer en moderne krig her i Nordeuropa, kommer krigens veje til at passere vort land, vil det ikke kunne undgå krigens lidelser og ødelæggelser. Derfor har vi fastslået, at den eneste måde, hvorpå man kan sikre Danmark mod ødelæggelse, er, at freden bevares, og derfor har vi slået fast, at det må være her, der skal sættes ind for fredens opretholdelse, det er i virkeligheden den eneste garanti for sikkerhed for Danmark. Jeg har også konstateret, at netop dette synspunkt vinder frem overalt i vort land, i alle dele af befolkningen, fordi man forstår, at det er her, kræfterne må sættes ind. Vi kan også konstatere, at disse synspunkter vinder frem verden over, men alligevel må man fastslå, at freden ikke er sikret, at der endog består en akut fare for krig.

Jeg har tidligere fremhævet de momenter, som med rette er fremført af Sovjetunionens statsminister, Khrustjov, om den fare, den internationale spænding med ophobning af de moderne ødelæggelsesmidler medfører for, at en krig kan udbryde. Han gør opmærksom på, at såfremt en atombombe bringes til eksplosion over et fremmed territorium, vil det pågældende land ikke have mulighed for at undersøge, om det er en fejltagelse, om det er en ondsindet persons provokation, eller det er en krig, der indledes, og derfor vil der omgående blive grebet til modforanstaltninger. Ingen kan afvise, at denne problemstilling er rigtig. Men når det er sådan, er det klart, at så må man sætte ind for at få afrustningen sat i gang efter aftale. Der er det, vi kommunister har slået fast den ene gang efter den anden, at vi er tilhængere af afrustning, at vi er modstandere af, at så mange midler bruges til uproduktive, militære formål; dog må afrustningen